PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 217219 CP
2026 Luna 10 Ziua 21

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare Nr 174740
2026 Luna 10 Ziua 24

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CANCELARIA PREȘEDINTELUI

ACCF
Présidence 2025-2028

S.G.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 15970/ 07 OCT. 2026

Dosar nr.5879A/2026

Domnului Sorin-Mihai GRINDEANU

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Președintele României referitoare la neconstituționalitatea Legii privind aprobarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 (PL-x nr.428/2026).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 11 noiembrie 2026 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 18 noiembrie 2026.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE,

Tanasescu Elena-Simina

Prof.univ.dr. Elena-Simina TĂNĂSESCU

Calea 13 Septembrie nr.2, Sector 5, București, Palatul Parlamentului, Intrarea B1
Telefon: (+40-21) 414.21.00, Fax: (+40-21) 312.54.80
E-mail: cristina.titirisca@ccr.ro, www.ccr.ro

21.X.2026

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
Dosar nr. 5879A/2026

ROMÂNIA

Administrația Prezidențială - Cabinetul Președintelui
CP1/ 1187 / 07.10.2026

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 15965/ 07 OCT. 2026

1430

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 7 octombrie 2026

Doamnei Elena-Simina TĂNĂSESCU
PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

În temeiul dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, formulez următoarea

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE
asupra
punctului 2^1 introdus la Camera Deputaților în Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000

La data de 18 septembrie 2026, Parlamentul a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, *Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000* (PL-x nr. 428/2026).

Legea supusă controlului de constituționalitate are ca obiect de reglementare aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026, prin care a fost modificată și completată Legea educației fizice și sportului nr. 69/2000, în sensul instituirii unui cadru normativ coerent pentru buna desfășurare a competițiilor și evenimentelor sportive organizate sub egida Mișcării Olimpice.

Distinct și separat de prevederile privind competițiile și evenimentele sportive organizate sub egida Mișcării Olimpice, la Camera Deputaților, cameră decizională, a fost introdus un amendament prin care a fost instituită posibilitatea

ca prin hotărâre a autorităţilor deliberative ale administraţiei publice locale să se aloce sume din bugetul local pentru plata unei cotizaţii anuale către asociaţiile sportive de drept privat, constituite ca persoane juridice fără scop patrimonial, deţinătoare ale certificatului de identitate sportivă, la care unitatea administrativ-teritorială are calitatea de asociat, în limită maximă de 5.000.000 lei/an pentru fiecare unitate administrativ-teritorială asociată. Această cotizaţie ar urma să fie aprobată prin hotărâre a autorităţii deliberative a administraţiei publice locale, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinaţie, fără aplicarea procedurii de acordare a finanţărilor nerambursabile prevăzute de Legea nr. 350/2005 privind regimul finanţărilor nerambursabile din fonduri publice alocate pentru activităţi nonprofit de interes general, cu modificările şi completările ulterioare.

Considerăm că introducerea acestui amendament la Camera Deputaţilor în Legea privind aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 33/2026 contravine unor norme şi principii constituţionale pe care le vom dezvolta în cele ce urmează.

Pentru a elimina orice neclaritate în acest sens, menţionăm de la bun început că nu criticăm şi nu contestăm Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 33/2026 sau conţinutul acesteia, ci doar punctul 2^1 introdus la Camera Deputaţilor în Legea privind aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 33/2026.

Considerăm că Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 33/2026 şi efectele sale trebuie menţinute, având în vedere că prin această ordonanţă au fost introduse măsuri importante care asigură un cadru normativ coerent pentru buna desfăşurare a competiţiilor şi evenimentelor sportive organizate sub egida Mişcării Olimpice (avem în vedere în acest sens Decizia Curţii Constituţionale nr. 51/2025 publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 603 din 27 iunie 2025, prin care s-au menţinut prevederile unei ordonanţe care a format obiectul legii de aprobare).

În acord cu jurisprudenţa Curţii Constituţionale în materie, considerăm că, în ipoteza în care veţi admite prezenta sesizare de neconstituţionalitate, se impune reluarea procesului legislativ de la etapa subsecventă înregistrării proiectului de lege de aprobare a Ordonanţei de Urgenţă a Guvernului nr. 33/2026 la Camera competentă să fie sesizată, iar ulterior, Parlamentul - cu respectarea deciziei pe care o veţi pronunţa - va avea posibilitatea ca, prin lege, fie să aprobe pur şi simplu, fie să aprobe cu modificările şi completările pe care le consideră oportune, fie să respingă această ordonanţă de urgenţă (Decizia Curţii Constituţionale nr. 412/2019 - par. 45-50 şi Decizia Curţii Constituţionale nr. 51/2025 - par. 71).

I. Încălcarea principiului bicameralismului, consacrat de art. 61 alin. (2), art. 75 și art. 147 alin. (4) din Constituția României

Din analiza parcursului legislativ, rezultă că Senatul a aprobat OUG nr. 33/2026 fără modificări și completări, în timp ce Camera Deputaților, Cameră decizională, a introdus o completare în legea de aprobare.

Astfel, la articolul unic al legii privind aprobarea OUG nr. 33/2026, Camera Deputaților a adus următoare completare: *La articolul unic, după punctul 2 se introduce un nou punct, pct. 2^1, cu următorul cuprins: 2^1. La articolul 18^1 alineatul (2), după litera h) se introduce o nouă literă, lit. (i), cu următorul cuprins: «i) plata cotizației anuale către asociațiile sportive de drept privat, constituite ca persoane juridice fără scop patrimonial, deținătoare ale certificatului de identitate sportivă, la care unitatea administrativ-teritorială are calitatea de asociat, în limita maximă de 5.000.000 lei/an 2 pentru fiecare unitate administrativ-teritorială asociată. Cotizația se aprobă prin hotărâre a autorității deliberative a administrației publice locale, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinație, fără aplicarea procedurii de acordare a finanțărilor nerambursabile prevăzute de Legea nr. 350/2005 privind regimul finanțărilor nerambursabile din fonduri publice alocate pentru activități nonprofit de interes general, cu modificările și completările ulterioare. Sumele alocate cu titlu de cotizație se utilizează pentru funcționarea și realizarea scopului statutar al asociației, în conformitate cu bugetul de venituri și cheltuieli aprobat de adunarea generală a asociaților. Până la data de 31 martie a anului următor celui pentru care a fost acordată cotizația, beneficiarul prezintă autorității deliberative care a aprobat cotizația raportul privind execuția bugetară aferentă sumelor primite, însoțit de documentele justificative privind utilizarea acestora.»*

Comisia pentru Tineret și Sport a Camerei Deputaților a motivat introducerea acestei completări astfel: pentru îmbunătățirea condițiilor de desfășurare a activității asociațiilor sportive de drept privat.

Așadar, prin acest punct 2^1 introdus direct la Camera decizională în legea de aprobare a OUG nr. 33/2026, legiuitorul a nesocotit principiul legalității în dimensiunea sa referitoare la securitatea juridică, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituția României, și principiul bicameralismului prevăzut de art. 61 alin. (2) și art. 75 din Constituția României.

Principiul bicameralismului a fost dezvoltat de Curtea Constituțională printr-o solidă și constantă jurisprudență, relevante fiind, în acest sens, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 710/2009, Decizia nr. 413/2010 și Decizia nr. 1.533/2011.

În această jurisprudență, Curtea a stabilit două criterii esențiale (cumulative) pentru a se stabili cazurile în care, prin procedura legislativă, se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Chiar dacă aplicarea acestui principiu nu poate deturna rolul de Cameră de reflecție al primei Camere sesizate, legiuitorul trebuie să țină cont de limitele impuse de principiul bicameralismului (Decizia nr. 1/2012).

De asemenea, în Decizia nr. 62/2018, Curtea Constituțională a arătat că *„trebuie avut în vedere (a) scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ; (b) dacă există deosebiri majore, substanțiale, de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului; (c) dacă există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului"*. Potrivit jurisprudenței instanței constituționale, evaluarea încălcării principiului bicameralismului *„presupune raportarea la criterii nu atât de natură cantitativă (...), cât, mai cu seamă, de natură calitativă, de substanță a reglementării"* (Decizia nr. 3/2021).

Potrivit exigențelor principiului bicameralismului, procedura de adoptare a fost viciată prin includerea, direct la Camerei Deputaților, în calitate de cameră decizională, a prevederilor criticate, care nu corespund scopului originar al propunerii legislative adoptate de Senat și care, astfel, modifică conținutul juridic și configurația actului normativ analizat.

Conform expunerii de motive, intenția inițiatorului a fost aceea de a crea un mecanism instituțional, unitar pentru organizarea și desfășurarea competițiilor și evenimentelor sportive organizate sub egida Mișcării Olimpice, cu ocazia statutului de țară organizatoare a Festivalului Olimpic al Tineretului European – ediția de iarnă 2027 (F.O.T.E.). Totodată, s-a dorit constituirea unor structuri dedicate, cu personalitate juridică, care să asigure managementul acestor evenimente pe întreaga lor desfășurare.

Apreciem că punctul 2^1 introdus direct la Camera decizională contravine prevederilor art. 61 alin. (2) din Constituția României, referitoare la principiul bicameralismului. În Camera Deputaților legea a fost modificată semnificativ față de forma inițiatorului și, respectiv, față de forma adoptată de Senat, având implicații asupra protecției concurenței loiale.

În acest sens, precizăm că OUG nr. 33/2026 are ca obiect introducerea unor măsuri care asigură un cadru normativ coerent pentru buna desfăşurare a competiţiilor şi evenimentelor sportive organizate sub egida Mişcării Olimpice, însă punctul 2^1 introdus la Camera Deputaţilor are un obiect total diferit de buna desfăşurare a competiţiilor şi evenimentelor sportive organizate sub egida Mişcării Olimpice (şi anume instituirea unei cotizaţii pentru asociaţiile sportive de drept privat la care unităţile administrativ-teritoriale au calitatea de asociat, fără aplicarea procedurii de acordare a finanţărilor nerambursabile prevăzute de Legea nr. 350/2005). Senatul nu a avut ocazia de a se pronunţa cu privire la conţinutul acestui punct 2^1 introdus direct la Camera Deputaţilor în cuprinsul legii de aprobare a OUG nr. 33/2026.

Într-adevăr, bicameralismul nu înseamnă ca ambele camere să se pronunţe asupra unei soluţii legislative identice, în camera decizională putând exista abateri fireşti de la forma adoptată de camera de reflecţie, dar fără a se ajunge la schimbarea relevantă a obiectului actului normativ.

Prin raportare la toate aceste considerente, apreciem că punctul 2^1 introdus la Camera Deputaţilor în Legea privind aprobarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 33/2026 încalcă, prin modul său de adoptare, principiul bicameralismului diferenţiat funcţional, prevăzut de art. 61 alin. (2) din Legea fundamentală.

II. Încălcarea dispoziţiilor privind egalitatea în drepturi, consacrate la art. 16 din Constituţia României

Potrivit jurisprudenţei sale constante, *„principiul egalităţii în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situaţii care, în funcţie de scopul urmărit, nu sunt diferite. Situaţiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esenţă pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv şi raţional. Aşadar, nesocotirea principiului egalităţii în drepturi are drept consecinţă neconstituţionalitatea privilegiului sau a discriminării care a determinat, din punct de vedere normativ, încălcarea principiului. Discriminarea se bazează pe noţiunea de excludere de la un drept, iar remediul constituţional specific, în cazul constatării neconstituţionalităţii discriminării, îl reprezintă acordarea sau accesul la beneficiul dreptului. În schimb, privilegiul se defineşte ca un avantaj sau favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane; în acest caz, neconstituţionalitatea privilegiului nu echivalează cu acordarea beneficiului acestuia tuturor persoanelor/categoriilor de persoane, ci*

cu eliminarea sa, respectiv cu eliminarea privilegiului nejustificat acordat". (Decizia Curții Constituționale nr. 755/2014, paragraful 23).

Or, prin punctul 2^1 introdus la Camera Deputaților, considerăm că se încalcă principiul egalității, în componenta sa ce privește acordarea unui privilegiu/avantaj asociațiilor sportive de drept privat în care unitățile administrativ-teritoriale au calitatea de asociat, în dauna asociațiilor sportive de drept privat în care unitățile administrativ-teritoriale nu au calitatea de asociat.

Acest punct 2^1 introdus la Camera Deputaților prevede că asociația sportivă de drept privat în care unitatea administrativ-teritorială are calitatea de asociat poate primi o cotizație anuală în limita maximă a 5.000.000 lei/an, fără aplicarea procedurii de acordare a finanțărilor nerambursabile prevăzute de Legea nr. 350/2005 privind regimul finanțărilor nerambursabile din fonduri publice alocate pentru activități nonprofit de interes general.

Astfel, există riscul ca asociațiile sportive de drept privat în care unitățile administrativ-teritoriale nu au calitatea de asociat să nu mai poată accesa finanțări nerambursabile din fonduri publice alocate de unitățile administrativ-teritoriale pentru activități nonprofit de interes general – sfera acestor fonduri fiind diminuată – în condițiile în care o sumă anuală de 5.000.000 lei va putea fi alocată cu titlu de cotizație de către unitățile administrativ-teritoriale direct către asociațiile sportive de drept privat în care unitățile administrativ-teritoriale au calitatea de asociat.

Practic, punctul 2^1 introdus la Camera Deputaților „sustrage", din fondurile publice pe care o asociație sportivă de drept privat în care unitatea administrativ-teritorială nu are calitatea de asociat le-ar fi putut fi accesat de la unitatea administrativ-teritorială în temeiul Legii nr. 350/2005, o sumă de 5.000.000 lei, sumă care va putea fi alocată de către respectiva unitate administrativ-teritorială direct către o asociație sportivă de drept privat în care respectiva unitate administrativ-teritorială are calitate de asociat, fără aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 350/2005.

Așadar, prin instituirea acestei cotizații anuale de 5.000.000 lei, sunt favorizate, pe criterii arbitrare, asociațiile sportive de drept privat în care unitățile administrativ-teritoriale au calitatea de asociat, în detrimentul asociațiilor sportive de drept privat în care unitățile administrativ-teritoriale nu au calitatea de asociat, aspect ce generează un tratament preferențial nejustificat între entități ce pot fi în aceeași situație juridică.

III. Încălcarea art. 148 alin. (2) și alin. (4) prin raportare la art. 1 alin. (5) și art. 135 alin. (2) lit. (a) din Constituția României

Prin conținutul său normativ, punctul 2^1 introdus de Camera Deputaților în cuprinsul Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 nesocotește regulile europene în materia ajutorului de stat fiind adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 148 alin. (2) și (4) prin raportare la art. 1 alin. (5) și art.135 alin. (2) lit. a) din Constituția României, pentru motivele expuse în cele ce urmează.

Prin noua soluție legislativă, Parlamentul instituie o măsură care, prin structura sa, este susceptibilă să funcționeze ca o schemă de ajutor, însă nu a stabilit în ce regim european poate fi pusă în aplicare - fără notificare și fără clauză suspensivă, într-un cuantum de zece ori mai mare decât plafonul de minimis, permițând autorităților locale să acorde sume fără condiții de conformare. Astfel, nu este instituită pur și simplu o competență a unităților administrativ-teritoriale de a finanța o activitate sportivă, ci un mecanism concret de transfer de resurse publice către o categorie determinată de beneficiari, fiind stabilite chiar plafonul financiar și destinația generală a sumelor, dar fără a determina condițiile juridice care ar face posibilă aplicarea mecanismului în conformitate cu dreptul Uniunii Europene (UE).

Apreciem că această nouă soluție legislativă nu poate fi aplicată în mod previzibil fără încălcarea dreptului european.

Încălcarea unor norme de drept european, cum este cazul în situația de față, poate face obiectul controlului de constituționalitate, potrivit art. 148 din Constituția României, ce reglementează integrarea în Uniunea Europeană, prin raportare la dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, care instituie obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Aceste dispoziții, în opinia noastră, sunt direct afectate de punctul 2^1 introdus de Camera Deputaților în cuprinsul Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026, întrucât regimul ajutoarelor de stat este instrumentul prin care acest obiectiv se realizează în ordinea juridică a Uniunii. Așadar, conținutul normativ al art. 107–108 TFUE concretizează o obligație constituțională internă, iar art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României fac din legiuitor destinatar direct al obligației de a asigura aplicarea dreptului UE, acest rol neputând fi limitat doar la autoritatea care efectuează plata în concret.

Aderarea României la Uniunea Europeană a ridicat problema raportului de forță juridică dintre normele interne și cele ale Uniunii Europene și, în acest cadru, și cu cele cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, respectiv a interpretării date acestora de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Sub acest aspect, sunt relevante dispozițiile art. 148 din Constituția României, care prevăd în alin. (2) și (4) prioritatea prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, față de dispozițiile contrare din legile interne, astfel: *„(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare".... (4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2)".*

Într-o serie de decizii, care, potrivit art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, sunt general obligatorii, Curtea Constituțională a statuat asupra obligațiilor ce incumbă autorităților publice din țara noastră, rezultate din actul aderării la Uniunea Europeană, într-o multitudine de materii, astfel:

În cuprinsul Deciziei nr. 148/2003, Curtea Constituțională a precizat că: *„Prin actele de transfer al unor atribuții către structurile Uniunii Europene, acestea nu dobândesc, prin înzestrare, o «supra competență», o suveranitate proprie. În realitate, statele membre ale Uniunii Europene au decis să exercite în comun anumite atribuții care, în mod tradițional, țin de domeniul suveranității naționale. Este evident că în actuala eră a globalizării problematicii omenirii, a evoluțiilor interstatale și a comunicării interindividuale la scară planetară, conceptul de suveranitate națională nu mai poate fi conceput ca absolut și indivizibil, fără riscul unei izolări inacceptabile. (...) statele membre ale Uniunii Europene au înțeles să situeze acquis-ul comunitar – tratatele constitutive ale Uniunii Europene și reglementările derivate din acestea – pe o poziție intermediară între Constituție și celelalte legi, atunci când este vorba de acte normative europene obligatorii".*

În Decizia nr. 58/2013, Curtea Constituțională a stabilit că: *„Înlăturarea prin Legea nr. 299/2011 a unui mijloc procedural care permitea redeschiderea unor procese soluționate irevocabil, dar în cursul cărora s-a încălcat dreptul Uniunii Europene, mijloc care asigura aplicarea unitară a legislației europene, astfel cum trebuia aceasta interpretată încă de la intrarea sa în vigoare, este de natură să nesocotească obligația asumată de statul român prin Actul de aderare,*

obligație înscrisă în art. 4 alin. (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană și garantată prin art. 148 alin. (4) din Constituție".

În același sens este și Decizia nr. 104/2018, în care instanța constituțională statuează că: *„În aplicarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, România aplică cu bună-credință obligațiile rezultate din actul aderării, neinterferând cu competența exclusivă a Uniunii Europene, și, astfel cum a stabilit în jurisprudența sa, în virtutea clauzei de conformare cuprinse chiar în textul art. 148 din Constituție, România nu poate adopta un act normativ contrar obligațiilor la care s-a angajat în calitate de stat membru (a se vedea Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 15 martie 2016, paragraf 75). [...]De asemenea, folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă:* ***pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției - unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate****".*

În ceea ce privește cauza de față, Camera Deputaților a adus o completare în cuprinsul Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, completare ce contravine însă în mod direct regimului ajutoarelor de stat, încălcând astfel prevederile constituționale antereferite privind preeminența dreptului Uniunii Europene asupra celui național în cazul normelor cu caracter obligatoriu.

În acord cu jurisprudența constituțională anterior menționată, în ceea ce privește condiționalitatea cumulativă a normelor de control, subliniem că norma de referință este art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituția României, potrivit căruia statul trebuie să asigure libertatea comerțului și protecția concurenței loiale, iar normele interpuse, prin art. 148 alin. (2) și (4), sunt art. 107 alin. (1) și art. 108 alin. (3) din TFUE, coroborate cu Regulamentul (UE) 2015/1588, Regulamentul (UE) nr. 651/2014 și Regulamentul (UE) 2023/2831 și Regulamentul (UE) 2015/1589.

În dreptul european, cadrul normativ privind acordarea ajutoarelor de stat este stabilit în Titlul VII - Norme comune privind concurența, impozitarea și

armonizarea legislativă, Capitolul 1 - Regulile de concurență, Secțiunea 2 - Ajutoarele de stat, art.107-109 din TFUE.

Potrivit art.107 alin. (1) din TFUE: *„Cu excepția derogărilor prevăzute de tratate, sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre".*

Potrivit art.107 alin. (3) lit. c) din TFUE: *„Pot fi considerate compatibile cu piața internă: [...] (c) ajutoarele destinate să faciliteze dezvoltarea anumitor activități sau a anumitor regiuni economice, în cazul în care acestea nu modifică în mod nefavorabil condițiile schimburilor comerciale într-o măsură care contravine interesului comun".*

Conform art. 108 din TFUE: *„(1) Comisia, împreună cu statele membre, verifică permanent regimurile ajutoarelor existente în aceste state. Comisia propune acestora măsurile utile cerute de dezvoltarea treptată sau de funcționarea pieței interne. (2) În cazul în care, după ce părților în cauză li s-a solicitat să-și prezinte observațiile, Comisia constată că ajutorul acordat de un stat sau prin intermediul resurselor de stat nu este compatibil cu piața internă în conformitate cu articolul 107 sau că acest ajutor este utilizat în mod abuziv, aceasta hotărăște desființarea sau modificarea ajutorului de către statul în cauză în termenul stabilit de Comisie. În cazul în care statul în cauză nu se conformează deciziei în termenul stabilit, Comisia sau orice alt stat interesat poate sesiza direct Curtea de Justiție a Uniunii Europene, prin derogare de la articolele 258 și 259. La cererea unui stat membru, Consiliul, hotărând în unanimitate, poate decide că un ajutor acordat sau care urmează să fie acordat de acest stat trebuie să fie considerat compatibil cu piața internă, prin derogare de la dispozițiile articolului 107 sau de la regulamentele prevăzute la articolul 109, în cazul în care o astfel de decizie este justificată de împrejurări excepționale. În cazul în care, în legătură cu acest ajutor, Comisia a inițiat procedura prevăzută la primul paragraf din prezentul alineat, cererea adresată Consiliului de statul în cauză va avea ca efect suspendarea procedurii menționate până când Consiliul se pronunță asupra acesteia. Cu toate acestea, în cazul în care Consiliul nu se pronunță în termen de trei luni de la formularea cererii, Comisia hotărăște. (3) Comisia este informată în timp util pentru a-și prezenta observațiile cu privire la proiectele care urmăresc să instituie sau să modifice ajutoarele. În cazul în care apreciază că un proiect nu este compatibil cu piața internă în conformitate cu*

dispozițiile articolului 107, Comisia inițiază fără întârziere procedura prevăzută la alineatul precedent. Înainte de pronunțarea unei decizii finale, statul membru în cauză nu poate pune în aplicare măsurile preconizate. (4) Comisia poate adopta regulamente privind categoriile de ajutoare de stat cu privire la care Consiliul, în temeiul articolului 109, a considerat că pot fi exceptate de la procedura prevăzută la alineatul (3) din prezentul articol".

Astfel, în ceea ce privește **condiția clarității**, art. 107 alin. (1) TFUE declară incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin resurse de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi, în măsura în care afectează schimburile dintre statele membre, iar art. 108 alin. (3) interzice punerea în aplicare a măsurilor preconizate înainte de decizia finală a Comisiei. Ambele norme sunt clare, precise și neechivoce. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene recunoaște efectul direct al obligației statului de a nu pune în aplicare o măsură de ajutor înainte de a primi aprobarea oficială a Comisiei Europene, noțiunea de *„întreprindere"* vizează orice entitate care desfășoară o activitate economică, indiferent de statutul juridic și de modul de finanțare, inclusiv asociațiile fără scop lucrativ din sport, iar calificarea unei măsuri ca ajutor depinde de efectele ei, nu de denumirea acesteia în ordinea juridică internă.

Totodată, art. 109 din TFUE prevede următoarele: *„Consiliul, la propunerea Comisiei și după consultarea Parlamentului European, poate adopta toate regulamentele utile pentru aplicarea articolelor 107 și 108, și poate stabili, în special, condițiile de aplicare a articolului 108 alineatul (3) și categoriile de ajutoare care sunt exceptate de la această procedură".*

În ceea ce privește **condiția relevanței constituționale**, precizăm că art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituția României formulează obiectivul protecției concurenței loiale în termeni generali. Constituția nu definește avantajul economic acordat din resurse publice, nu stabilește criteriile selectivității sau ale afectării schimburilor, nu instituie un control prealabil al măsurilor de sprijin și nu prevede interdicția punerii lor în aplicare până la autorizare. Aceste elemente rezultă exclusiv din art. 107–108 TFUE și din regulamentele adoptate în temeiul art. 109. Ele completează conținutul normativ al art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție cu un standard procedural și material pe care textul constituțional nu îl conține. Prin urmare, normele UE invocate au relevanță constituțională, în sensul jurisprudenței Curții Constituționale.

În aplicarea art. 109 din TFUE, Consiliul a adoptat în data de 13 iulie 2015 Regulamentul (UE) 2015/1588 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene anumitor categorii de ajutoare de stat orizontale, prin care se abilitează Comisia Europeană să creeze regulamente specifice de scutire. Astfel, la art. 1 din acest Regulament, intitulat *„Exceptări pe categorii"* se precizează: *„(1) Comisia poate declara, prin intermediul regulamentelor adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 8 din prezentul regulament și în conformitate cu articolul 107 din TFUE, că următoarele categorii de ajutoare sunt compatibile cu piața internă și nu sunt supuse obligației de notificare prevăzute la articolul 108 alineatul (3) din TFUE: (a) ajutoarele pentru: (...) (xi) sport; (...). (2) Regulamentele prevăzute la alineatul (1) trebuie să precizeze, pentru fiecare categorie de ajutor: (a) scopul ajutorului; (b) categoriile de beneficiari; (c) pragurile exprimate ca intensitate a ajutoarelor în raport cu totalul costurilor eligibile sau ca valori maxime ale ajutorului sau, în cazul anumitor tipuri de ajutor pentru care poate fi dificil să se identifice intensitatea sau valoarea maximă a ajutorului cu precizie, în special în cazul instrumentelor de inginerie financiară sau a investițiilor în capital de risc sau al unor instrumente de natură similară, din perspectiva nivelului maxim al sprijinului acordat de stat pentru sau în legătură cu măsura respectivă, fără a aduce atingere calificării măsurilor vizate din perspectiva articolului 107 alineatul (1) din TFUE; (d) condițiile care reglementează cumulul ajutoarelor; (e) condițiile de monitorizare, în conformitate cu articolul 3. (3) În plus, regulamentele menționate la alineatul (1) pot, în special: (a) să stabilească praguri sau alte condiții pentru notificarea acordărilor de ajutoare individuale; (b) să excludă anumite sectoare din sfera lor de aplicare; (c) să impună condiții suplimentare privind compatibilitatea ajutoarelor exceptate în temeiul acestor regulamente".*

Totodată, art. 2 din același Regulament, intitulat *„De minimis"* stabilește că: *„(1) Prin intermediul unui regulament adoptat în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 8 din prezentul regulament, Comisia poate decide că, având în vedere dezvoltarea și funcționarea pieței interne, anumite ajutoare nu îndeplinesc toate criteriile prevăzute la articolul 107 alineatul (1) din TFUE și că, prin urmare, acestea sunt exceptate de la procedura de notificare prevăzută la articolul 108 alineatul (3) din TFUE, cu condiția ca ajutoarele acordate aceleiași întreprinderi pe parcursul unei perioade determinate să nu depășească o anumită valoare stabilită. (2) La cererea Comisiei, statele membre îi comunică acesteia, în orice moment, orice informații suplimentare legate de ajutoarele exceptate în conformitate cu alineatul (1)".*

În plus, chiar și atunci când o schemă este exceptată de la notificare, sunt incidente dispozițiile art. 3 din același act european, articol intitulat *„Transparență și monitorizare”*, care prevede astfel: *„(1) La adoptarea regulamentelor în temeiul articolului 1, Comisia va impune statelor membre norme detaliate pentru a asigura transparența și monitorizarea ajutoarelor exceptate de la obligația de notificare în conformitate cu respectivele regulamente. Aceste norme constau, în special, în cerințele prevăzute la alineatele (2), (3) și (4). (2) La punerea în aplicare a schemelor de ajutor sau a ajutoarelor individuale acordate în afara unei scheme, care au fost exceptate în temeiul regulamentelor menționate la articolul 1 alineatul (1), statele membre transmit Comisiei, în vederea publicării pe site-ul internet al Comisiei, rezumate ale informațiilor privind aceste scheme de ajutor sau ajutoare individuale care nu sunt incluse în schemele de ajutor exceptate. (3) Statele membre înregistrează și compilează toate informațiile privind aplicarea exceptărilor pe categorii. În cazul în care Comisia deține informații care generează îndoieli privind aplicarea corespunzătoare a unui regulament de exceptare, statele membre îi transmit orice informații pe care aceasta le consideră necesare pentru a evalua conformitatea unui ajutor cu regulamentul în cauză. (4) Cel puțin o dată pe an, statele membre transmit Comisiei un raport privind aplicarea exceptărilor pe categorii, în conformitate cu cerințele specifice ale Comisiei, de preferință în format electronic. Comisia asigură accesul tuturor statelor membre la rapoartele menționate anterior. Comitetul prevăzut la articolul 7 examinează și evaluează aceste rapoarte o dată pe an.”*

Este adevărat că potrivit considerentului nr. 14 din Regulamentul Consiliului nr. 1588/2015: *„În domeniul sportului, în special în sectorul sporturilor pentru amatori, este posibil ca o serie de măsuri întreprinse în statele membre să nu constituie ajutoare, deoarece nu întrunesc criteriile prevăzute la articolul 107 alineatul (1) din TFUE, de exemplu fiindcă beneficiarul nu desfășoară o activitate economică sau fiindcă nu există efecte asupra comerțului între statele membre. Cu toate acestea, atunci când măsurile din domeniul sportului constituie ajutoare de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE, Comisia ar trebui autorizată să declare că, în anumite condiții, ajutoarele acordate sunt compatibile cu piața internă și nu sunt supuse obligației de notificare. Măsurile care constituie ajutoare de stat pentru sport, în special cele din sectorul sporturilor pentru amatori sau la scară mică, au adesea efecte limitate asupra schimburilor comerciale între statele membre și nu generează denaturări majore ale concurenței. De asemenea, sumele acordate sunt de obicei reduse. Pe baza experienței dobândite, pot fi definite condiții de compatibilitate*

clare pentru a se asigura faptul că ajutoarele pentru sport nu generează denaturări semnificative." Totuşi, abilitarea Comisiei de a declara compatibile ajutoarele pentru sport, conferită prin art. 1 alin. (1) lit. (a) pct. (xi) din regulament, are o justificare delimitată. Considerentul nu instituie o prezumţie generală de compatibilitate a finanţării sportului, ci condiţionează exceptarea de existenţa unor *„condiţii"* clare, definite ulterior de Comisie prin regulamente, aspect care, potrivit considerentului nr. 5 din Regulamentul Consiliului nr. 1588/2015, asigură transparenţă şi securitate juridică. Premisa pe care se sprijină abilitarea este aceea a sportului amator, a măsurilor la scară mică şi a sumelor reduse.

Art. 18[1] alin. (2) lit. i), care a fost introdus la Camera Deputaţilor în legea de aprobare a OUG nr. 33/2026, nu se încadrează în această premisă. Textul nu se limitează la sportul amator, ci vizează orice asociaţie sportivă de drept privat cu certificat de identitate sportivă, inclusiv cluburile care desfăşoară activitate economică. Permite, totodată, sume de până la 5.000.000 lei/an pentru fiecare unitate administrativ-teritorială asociată, deci un cuantum care nu poate fi considerat redus în sensul considerentului. În plus, legea nu stabileşte condiţiile care ar permite încadrarea într-una dintre ipotezele avute în vedere de regulament. În fine, considerentele regulamentului de abilitare nu pot fi invocate ca temei al unei măsuri de sprijin, întrucât regulamentul nu exceptează el însuşi nicio măsură. Exceptarea rezultă numai din regulamentele adoptate de Comisie în temeiul său şi numai în condiţiile prevăzute de acestea, condiţii pe care art. 18[1] alin. (2) lit. i) nu le respectă.

În aplicarea dispoziţiilor de abilitare din Regulamentul Consiliului nr. 1588/2015, Comisia a adoptat Regulamentul (UE) nr. 651/2014 din 17 iunie 2014 de declarare a anumitor categorii de ajutoare compatibile cu piaţa internă în aplicarea articolelor 107 şi 108 din tratat, precum şi Regulamentul (UE) 2023/2831 din 13 decembrie 2023 privind aplicarea art. 107 şi 108 din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene ajutoarelor de minimis. Altfel spus, în baza acestei împuterniciri care cuprinde şi domeniul sportului, Comisia Europeană a emis normele concrete, care conţin cifre, plafoane şi reguli matematice precise.

Astfel, potrivit Regulamentului (UE) nr. 651/2014 (RGECA) domeniul general al *„sportului"* (permis de Consiliu) este reglementat la art. 55, intitulat *"Ajutoarele pentru infrastructurile sportive şi pentru infrastructurile de agrement multifuncţionale"*. În conformitate cu dispoziţiile subsumate alin. (7) al acestui articol (7) ajutoarele pot fi acordate sub formă de: (a) ajutoare pentru

investiţii, inclusiv ajutoare pentru construirea sau modernizarea infrastructurii sportive sau a infrastructurii de agrement multifuncţionale; (b) ajutoare de exploatare pentru infrastructura sportivă. Or, norma criticată permite acordarea a 5.000.000 lei/an pentru *„funcţionarea şi realizarea scopului statutar al asociaţiei"* private. În cazul unui club profesionist de drept privat, scopul statutar poate include cheltuieli precum plata salariilor sportivilor, prime de joc, transferuri, echipamente, deplasări sau alte cheltuieli aferente activităţii sportive propriu-zise. O asemenea destinaţie generală a finanţării depăşeşte sfera ajutorului de exploatare pentru infrastructura sportivă reglementat de art. 55 din RGECA, care presupune ca ajutorul să fie legat de exploatarea unei infrastructuri sportive determinate şi acordat cu respectarea condiţiilor specifice prevăzute de regulament. Textul criticat nu condiţionează acordarea sumei de exploatarea unei asemenea infrastructuri, de existenţa unor costuri de exploatare determinate ori de existenţa unor pierderi din exploatare aferente infrastructurii respective, ci permite finanţarea generală a funcţionării şi realizării scopului statutar al asociaţiei.

De asemenea, în conformitate cu alin. (2) şi alin. (5) al aceluiaşi articol, infrastructura sportivă **nu este rezervată unui singur utilizator** din mediul sportiv profesionist, iar utilizarea de către alţi utilizatori profesionişti sau neprofesionişti (sport de masă, comunitate) trebuie să reprezinte **cel puţin 20%** din capacitatea anuală. Totodată, tarifele pentru cluburile profesioniste trebuie făcute publice. Or, noua soluţie legislativă nu impune nicio condiţie asociaţiei beneficiare cu privire la deschiderea infrastructurii sau utilizarea ei partajată. Ea acordă banii ca o simplă cotizaţie privată în virtutea calităţii de asociat a UAT-ului, creând premisa ca o singură asociaţie de drept privat (clubul favorit local) să fie subvenţionată masiv fără a fi supusă obligaţiilor de transparenţă tarifară sau deschidere de 20% către comunitate.

În plus, potrivit alin. (11) al aceluiaşi articol: *„valoarea ajutoarelor nu trebuie să depăşească pierderile din exploatare pe perioada relevantă. Acest lucru se asigură ex ante, pe baza unor estimări rezonabile, sau prin intermediul unui mecanism de recuperare"*.

Prin norma supusă controlului de constituţionalitate, se fixează un plafon arbitrar şi fix de 5.000.000 lei/an per unitate administrativ-teritorială, fără a condiţiona acordarea banilor de existenţa unui deficit sau a unei pierderi din exploatare calculate ex-ante. Asociaţia poate primi suma maximă direct prin bugetul de venituri şi cheltuieli aprobat de adunarea generală a asociaţilor, inversând total logica europeană: dreptul UE cere ca statul să acopere o gaură

financiară constatată a infrastructurii, pe când legea română pare că oferă un avans financiar fix pentru funcționarea generală a unei asociații sportive de drept privat.

În concluzie, față de cele arătate mai sus, rezultă că - stabilind un plafon fix și arbitrar de 5.000.000 lei/an ce poate fi vărsat direct în baza bugetului aprobat de adunarea generală a asociaților pentru activitatea sa generală, Parlamentul României a configurat o măsură ce nu se corelează cu exigențele textului literal al art. 55 din RGECA, prăbușind pilonul economic al concurenței loiale protejat de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituția României.

Regulamentul (UE) 2023/2831 (Regulamentul De Minimis) se aplică în paralel, în temeiul art. 2 din Regulamentul (UE) 2015/1588 și, în esență stabilește regula potrivit căreia dacă finanțarea nu se încadrează pe RGECA, aceasta se poate acorda doar dacă este atât de mică încât nu afectează piața europeană, respectiv maximum 300.000 de euro pe parcursul a 3 ani pentru o singură întreprindere. Astfel, la art. 3 din Regulamentul de minimis se prevede că: *„(1) Se consideră că ajutoarele nu îndeplinesc toate criteriile prevăzute la articolul 107 alineatul (1) din tratat și, prin urmare, nu fac obiectul obligației de notificare prevăzute la articolul 108 alineatul (3) din tratat în cazul în care îndeplinesc condițiile prevăzute în prezentul regulament. (2) Valoarea totală a ajutoarelor de minimis acordate per stat membru unei întreprinderi unice nu trebuie să depășească 300 000 EUR în nicio perioadă de 3 ani."*

Or, norma criticată prin prezenta sesizare de neconstituționalitate fixează un plafon de 5.000.000 lei/an (aproximativ 1.000.000 EUR pe an), permițând unei asociații sportive să cumuleze de la o singură unitate administrativ-teritorială asociată, pe parcursul a 3 ani, suma de 15.000.000 lei (aproximativ 3.000.000 EUR). Plafonul legal este incompatibil, ca atare, cu posibilitatea încadrării automate a întregii măsuri în regimul de minimis, întrucât permite acordarea unor cuantumuri care pot depăși plafonul maxim cumulat prevăzut de regulament. Plafonul depășește de zece ori plafonul european trienal și nu ar trebui ignorată posibilitatea ca asociația să primească cotizații de la mai multe UAT-uri asociate în același timp (de exemplu, și de la Primărie, și de la Consiliul Județean).

Această problemă este relevantă și din perspectiva Regulamentului (UE) 2015/1589 al Consiliului din 13 iulie 2015 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care definește la art. 1 lit. d) *„schema de ajutor"*, ca reprezentând *"orice act în baza căruia, fără a fi necesare măsuri suplimentare de punere în aplicare, pot fi acordate alocări individuale de ajutor întreprinderilor definite în mod general și abstract,*

precum și orice act în baza căruia ajutorul, care nu este legat de un anumit proiect, poate fi acordat uneia sau mai multor întreprinderi pentru o perioadă de timp nedeterminată și/sau într-un cuantum nedeterminat;".

Acest Regulament definește exact ce este o schemă de ajutor din punct de vedere procedural, indiferent de *"eticheta"* pe care Parlamentul o pune pe bani (*„cotizație în baza calității de asociat"*), ci, în raport de substanța și efectul actului.

Prin urmare, dreptul Uniunii nu lasă la latitudinea legiuitorului național simpla calificare formală a unei plăți ca fiind *„cotizație"*, *„contribuție"*, *„finanțare"* sau orice altă categorie de drept intern. Compatibilitatea unei măsuri financiare se determină în funcție de natura, efectele și condițiile sale reale și prin raportare la criteriile prevăzute de art. 107 TFUE și de regulamentele europene adoptate în temeiul acestuia. Textul criticat permite finanțarea globală a *„funcționării și realizării scopului statutar al asociației"*, disociată de un proiect sportiv determinat, acordată fără un orizont de timp limitat (anual) și într-un cuantum individual fluid, delimitat exclusiv prin plafonul maximal de 5.000.000 lei/an pentru fiecare unitate administrativ-teritorială asociată. Ca atare, din punct de vedere strict procedural, măsura nu reprezintă o simplă facilitate administrativă internă, ci o veritabilă schemă de ajutor de stat.

Calificarea măsurii drept ajutor de stat rezultă din întrunirea cumulativă a condițiilor prevăzute la art. 107 alin. (1) din TFUE, respectiv: transferul de resurse de stat, existența unui avantaj economic, selectivitatea măsurii, denaturarea sau amenințarea de denaturare a concurenței și afectarea schimburilor comerciale dintre statele membre.

Sub aspectul primei condiții, sumele provin din bugetele locale ale unităților administrativ-teritoriale, iar acordarea lor este imputabilă statului, întrucât are loc în temeiul unei norme adoptate de Parlament. Avantajul economic rezultă din faptul că beneficiarul primește sume de până la 5.000.000 lei/an fără a furniza o contraprestație echivalentă și fără ca legea să condiționeze plata de vreun criteriu care ar indica o conduită comparabilă cu cea a unui operator privat într-o economie de piață. Calificarea de *„cotizație în baza calității de asociat"* nu exclude existența unui avantaj economic, întrucât legea nu conține nicio condiție din care să rezulte că plata ar fi efectuată în condiții pe care le-ar accepta un operator privat într-o economie de piață, respectiv în schimbul unei contraprestații sau în vederea unui beneficiu economic propriu al asociatului public.

Selectivitatea este conferită de criteriul de eligibilitate, respectiv calitatea de asociat a unității administrativ-teritoriale, care favorizează anumite asociații sportive de drept privat în raport cu alte entități aflate într-o situație comparabilă.

Un club nonprofit poate desfășura activitate sportivă profesionistă, în care sportivii sunt remunerați și participă în competiții naționale și internaționale. Textul criticat nu se limitează la sportul amator, ci vizează orice asociație sportivă de drept privat cu certificat de identitate sportivă. În ceea ce privește afectarea concurenței și a schimburilor dintre statele membre, cluburile sportive profesioniste desfășoară o activitate economică și concurează nu doar pe piața locală, ci și pe piețe cu dimensiune transfrontalieră, precum cea a transferurilor și a recrutării sportivilor, a drepturilor media, a sponsorizărilor, a participării la competiții internaționale. Un avantaj financiar de asemenea amploare, acordat anual și fără condiții de conformare, este de natură să amenințe să denatureze concurența și să afecteze schimburile, fără a fi necesar ca efectul asupra acestora să fie dovedit, ci doar potențial. Premisa de la care pornește considerentul (14), respectiv caracterul amator, la scară mică și cu sume reduse al sprijinului pentru sport, nu se regăsește în cazul art. 18[1] alin. (2) lit. i), așa cum am arătat anterior.

Prin urmare, norma criticată nu instituie o simplă facilitate internă, ci creează un cadru normativ care, prin structura sa, permite în mod previzibil acordarea unor avantaje ce întrunesc criteriile art. 107 alin. (1) din TFUE, ceea ce impunea legiuitorului obligația de a stabili regimul european aplicabil.

Această construcție legislativă s-a realizat cu absența totală a avizelor și procedurilor obligatorii de conformare specifice fazei de legiferare. În procesul de adoptare a normei criticate, Parlamentul României a ignorat dispozițiile art. 25 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea concurenței nr. 21/1996, care impun obligativitatea avizării de către Consiliul Concurenței a tuturor proiectelor de acte normative care pot avea impact concurențial sau care instituie măsuri de natura ajutorului de stat.

În acest sens, apreciem că norma criticată creează posibilitatea acordării unor avantaje economice semnificative unor asociații sportive de drept privat, în detrimentul altora, la care unitatea administrativ-teritorială nu are calitatea de asociat și care concurează pe aceeași piață sau desfășoară activități sportive comparabile.

Or, protecția concurenței, în sensul art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituția României, nu poate fi redusă la absența unor restricții explicite asupra comerțului. Ea presupune și ca avantajele financiare acordate din resurse publice să fie

instituite şi aplicate într-un cadru juridic care împiedică favorizarea nejustificată a unor întreprinderi în raport cu concurenţii acestora.

În lipsa identificării regimului european aplicabil, legea permite exact contrariul: acordarea unor resurse publice considerabile, în mod repetitiv, unui beneficiar determinat printr-un criteriu de asociere cu unitatea administrativ-teritoială, fără stabilirea unor condiţii materiale care să asigure că avantajul este compatibil cu regulile europene privind concurenţa.

Din analiza parcursului legislativ al normei supuse controlului de constituţionalitate, reiese că lipseşte acest aviz al autorităţii naţionale de concurenţă, aspect care probează că legiuitorul a sustras textul de la singurul filtru tehnic de specialitate capabil să semnaleze incompatibilitatea profundă a noii scheme cu dreptul Uniunii Europene.

Mai mult, textul legii nu conţine nicio garanţie europeană elementară în corpul său - cum ar fi o durată determinată, indicarea expresă a regulamentului european aplicabil ca temei de exceptare sau introducerea unei clauze suspensive care să interzică efectuarea plăţilor din bugetele locale până la notificarea formală a schemei.

Prin această omisiune structurală în faza de elaborare, reglementarea naţională transferă o vulnerabilitate sistemică majoră direct asupra autorităţilor locale. Norma criticată instituie, printr-un act normativ cu aplicabilitate generală, un mecanism prin care pot fi transferate anual resurse publice către o categorie determinată generic de persoane juridice de drept privat, fără ca legiuitorul să stabilească în ce regim al dreptului Uniunii Europene urmează să fie efectuate aceste transferuri.

Astfel, norma nu precizează dacă măsura este concepută ca ajutor de minimis, ca ajutor exceptat de la obligaţia de notificare în temeiul unui regulament de exceptare pe categorii sau ca măsură care necesită notificarea şi autorizarea Comisiei Europene.

Această lacună nu reprezintă o simplă problemă de tehnică legislativă, ci afectează însăşi previzibilitatea normei. O normă este previzibilă atunci când destinatarii săi pot determina, într-o măsură rezonabilă, condiţiile în care competenţa conferită de aceasta poate fi exercitată. Or, norma criticată nu oferă autorităţilor locale criteriile juridice suficiente pentru a determina în ce condiţii pot utiliza fonduri publice în temeiul acesteia, ceea ce contravine exigenţelor art. 1 alin. (5) din Constituţia României. Această incertitudine este creată chiar prin lege, ca act al Parlamentului, şi nu poate fi transferată integral asupra actului

administrativ individual, întrucât actul administrativ nu poate modifica natura juridică a schemei instituite prin actul normativ.

Această omisiune este cu atât mai relevantă cu cât art. 3 din OUG nr. 77/2014 privind procedurile naţionale în domeniul ajutorului de stat, precum şi pentru modificarea şi completarea Legii concurenţei nr. 21/1996 stabileşte, în funcţie de natura măsurii, obligaţii distincte privind instituirea, notificarea şi acordarea ajutorului, iar art. 3 alin. (3) prevede expres că: *„ajutorul de stat care nu este supus obligaţiei de notificare poate fi acordat numai cu respectarea prevederilor legislaţiei Uniunii Europene şi naţionale în domeniul ajutorului de stat"*. Totodată, potrivit alin. (4) al aceluiaşi articol: *„Instituirea măsurilor de ajutor de stat sau de minimis se va face în urma unor analize de oportunitate şi impune iniţiatorului/furnizorului, după caz, elaborarea [...] unor acte normative sau administrative, după caz, prin care se instituie scheme de ajutor de stat sau de minimis sau ajutoare de stat individuale sau de minimis, care trebuie să prevadă cel puţin următoarele elemente: obiectivul, modalitatea acordării ajutorului de stat sau de minimis, beneficiari, perioada de aplicare, cuantumul fondurilor alocate în acest scop din bugetul furnizorului, prevederea europeană aplicabilă în temeiul căreia a fost instituită măsura de ajutor de stat sau de minimis, în conformitate cu legislaţia în domeniu"*.

Legislaţia naţională nu tratează instituirea unei scheme de ajutor ca pe o simplă autorizare abstractă a unor viitoare plăţi. Dimpotrivă, aceasta impune ca, la momentul instituirii măsurii, să fie cunoscută şi indicată *„prevederea europeană aplicabilă în temeiul căreia a fost instituită măsura"*. Noua soluţie legislativă creează o veritabilă problemă de regim juridic aplicabil, întrucât beneficiarul şi autoritatea locală ştiu că suma poate ajunge la 5.000.000 lei/an, dar nu rezultă din lege în ce condiţii juridice europene poate fi acordată această sumă.

Prin urmare, problema nu constă în inexistenţa unei proceduri administrative ulterioare de verificare, ci în faptul că legea care instituie mecanismul nu oferă elementele juridice necesare pentru identificarea regimului european în care acesta poate fi aplicat. Or, în condiţiile în care legea permite acordarea unei cotizaţii de până la 5.000.000 lei/an pentru *„funcţionarea şi realizarea scopului statutar al asociaţiei"*, fără legarea acesteia de un proiect determinat, de costuri eligibile determinate, de o pierdere de exploatare determinată sau de un alt criteriu material care să permită încadrarea într-o categorie europeană de ajutor exceptată, nu poate fi lăsată exclusiv în sarcina autorităţii locale stabilirea ulterioară a regimului juridic european al măsurii.

Hotărârea consiliului local poate individualiza beneficiarul şi cuantumul concret al unei alocări, însă nu poate suplini lipsa cadrului normativ necesar pentru calificarea şi încadrarea europeană a mecanismului nou-instituit prin lege.

În acest sens, apreciem că nu poate fi reţinută ca soluţie constituţională ideea potrivit căreia fiecare unitate administrativ-teritorială va analiza ulterior, cu ocazia adoptării hotărârii de acordare a cotizaţiei, dacă suma concretă poate fi încadrată în dreptul european, întrucât o asemenea soluţie ar inversa ordinea juridică firească. Autoritatea locală nu poate, prin simpla hotărâre prin care aprobă cotizaţia, să repare lipsa încadrării europene a mecanismului instituit prin lege.

Autoritatea locală nu poate transforma o finanţare generală pentru *„funcţionarea şi realizarea scopului statutar al asociaţiei"* într-un ajutor pentru infrastructură sportivă în sensul art. 55 din Regulamentul (UE) nr. 651/2014, dacă legea nu stabileşte o asemenea destinaţie. De asemenea, nu poate transforma o alocare de până la 5.000.000 lei/an într-un ajutor de minimis dacă, prin raportare la cumulul tuturor ajutoarelor primite de întreprinderea unică, sunt depăşite condiţiile regulamentului de minimis. Şi, în fine, nu poate suplini lipsa unei eventuale decizii de autorizare a Comisiei Europene, dacă măsura ar fi supusă obligaţiei de notificare. A accepta contrariul ar însemna ca fiecare autoritate locală să determine, în mod autonom, regimul european al unei scheme create prin lege, ceea ce ar conduce la posibilitatea ca aceeaşi normă naţională să fie aplicată în regimuri europene diferite de la o UAT la alta.

Or, este evident faptul că o asemenea consecinţă este incompatibilă cu cerinţele de claritate şi previzibilitate ale legii. Legiuitorul naţional nu poate institui o măsură de sprijin financiar într-o manieră care face incertă sau imposibilă determinarea cadrului european în care aceasta poate fi aplicată. Obligaţia de conformare la dreptul Uniunii nu revine exclusiv autorităţii care efectuează plata. Ea începe la nivelul actului normativ prin care statul membru instituie măsura.

Faţă de cele de mai sus - prin faptul că instituie un mecanism general de finanţare din fonduri publice fără să stabilească elementele necesare pentru încadrarea şi aplicarea acestuia în cadrul dreptului Uniunii Europene privind ajutorul de stat - rezultă că norma criticată contravine exigenţelor constituţionale de claritate, previzibilitate şi securitate juridică, consacrate de art. 1 alin. (5) din Constituţia României, precum şi obligaţiei constituţionale de respectare şi garantare a aplicării dreptului Uniunii Europene, prevăzută de art. 148 prin raportare la art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituţia României.

Subliniem încă o dată că, prin prezenta sesizare de neconstituționalitate, nu aducem critici cu privire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2026 (prin care au fost introduse măsuri importante care asigură un cadru normativ coerent pentru buna desfășurare a competițiilor și evenimentelor sportive organizate sub egida Mișcării Olimpice), ci doar cu privire la punctul 2^1 introdus la Camera Deputaților în cuprinsul legii de aprobare.

În considerarea argumentelor expuse, vă solicităm să admiteți sesizarea de neconstituționalitate și să constatați că punctul 2^1 introdus la Camera Deputaților în Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000 este neconstituțional.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

DC4/1143/18.09.2026

Parlamentul României
Camera Deputaților

București, 18 septembrie 2026
Nr. PLx.428/2026

Domnule Președinte,

Vă înaintăm, alăturat, ***Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr.69/2000***, în vederea promulgării, în conformitate cu prevederile art.77 alin.(1) din Constituția României.

Cu considerație,

PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

SORÍN - MIHÁI GRINDEANU

Domnului NICUȘOR – DANIEL DAN
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAŢILOR **SENATUL**

L E G E

privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. – Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33 din 23 aprilie 2026 pentru modificarea și completarea Legii educației fizice și sportului nr. 69/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 27 aprilie 2026, cu următoarea completare:

– La articolul unic, după punctul 2 se introduce un nou punct, pct. 2^1 , cu următorul cuprins:

„2^1. La articolul 18^1 alineatul (2), după litera h) se introduce o nouă literă, lit. (i), cu următorul cuprins:

«i) plata cotizației anuale către asociațiile sportive de drept privat, constituite ca persoane juridice fără scop patrimonial, deținătoare ale certificatului de identitate sportivă, la care unitatea administrativ-teritorială are calitatea de asociat, în limita maximă de 5.000.000 lei/an

pentru fiecare unitate administrativ-teritorială asociată. Cotizaţia se aprobă prin hotărâre a autorităţii deliberative a administraţiei publice locale, în limita creditelor bugetare aprobate cu această destinaţie, fără aplicarea procedurii de acordare a finanţărilor nerambursabile prevăzute de Legea nr. 350/2005 privind regimul finanţărilor nerambursabile din fonduri publice alocate pentru activităţi nonprofit de interes general, cu modificările şi completările ulterioare. Sumele alocate cu titlu de cotizaţie se utilizează pentru funcţionarea şi realizarea scopului statutar al asociaţiei, în conformitate cu bugetul de venituri şi cheltuieli aprobat de adunarea generală a asociaţilor. Până la data de 31 martie a anului următor celui pentru care a fost acordată cotizaţia, beneficiarul prezintă autorităţii deliberative care a aprobat cotizaţia raportul privind execuţia bugetară aferentă sumelor primite, însoţit de documentele justificative privind utilizarea acestora.»”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 şi ale art. 76 alin. (2) din Constituţia României, republicată.

p. PREŞEDINTELE CAMEREI DEPUŢAŢILOR	PREŞEDINTELE SENATULUI
NATALIA-ELENA INTOTERO	**MIRCEA ABRUDEAN**

Bucureşti,
Nr.